

יוסף החל מצטנף בעצמו, בוחן את אמו
 ושב ומתיחד. אני מתפלל, הסביר לאביו,
 בכל מאודי. אני מתפלל על אמי, ועל
 חלומותי הנוראים. אני מתפלל למלאך
 שיצילני אם יתגשמו. הו אבי אבי,
 הזמן הטוב שנתת לה הגשים את חלומה

אכל רואה אני אה הו אני רואה אותה
 נוטשת. קץ ימיה בא. היא תלך
 מעמנו עת לדת אחי.

יוסף פרץ

בבכי אוהז את הגחליליות שאסף לאמו
 ואשר לא שתה להן לבה פאשר הביאן לה.

סבלי אינו נכר עכשו

יש את בן אוני ומנקתו במאהל האב

אני מהלך גלמוד ואיש אינו רואה לשכר לבני

אני סובב קרוב לקבר אמי שצמחים מתחילים

לעלות עליו, ואני מנפש ובוכה בגפי

אין מבקרים את קברה של אמי

אני נגש אל אחי בן אוני

אותו אני אוקב והוא

לי נחמה ואח.

לְמַחֲרַת שָׁב גֵּד עִם אֲשֶׁר וּפְנִיָּהֶם
אֵינָם לְשָׁלוֹם. אַתָּה מִתְאַמֵּן בְּהִטְלַת
אֲבָנִים, הִתְגַּדְּרוּ בְיוֹסֵף שֶׁקָּפָא לְפִתְעַ
עַל מְקוֹמוֹ וְסִמֵּן בְּיָדוֹ לְדַמָּמָה

בְּשִׁקֵּט נָטַל אֲבָן. אֲשֶׁר רָאָה מְזוּיָת
עֵינָיו אֶת אַחִיו קָפּוּא עַל מְקוֹמוֹ
בְּבֵת אַחַת זִנְקָה הָאֲבָן וְצִפְעוֹנִי
שָׁחַר צָנַח אֶרְצָה מִכְתָּפוֹ שֶׁל גֵּד

רָאשׁוֹ רָצִץ אֵף הוּא הִתְפַּתֵּל
יוֹסֵף רָץ לְעֶבְרוֹ וּבִקֵּשׁ חֲפִץ חֵד
חֶפֶר מְעֻט בְּאֶדְמָה הַלְחָה, כָּרַת
אֶת בְּלוּטוֹת הָאָרֶס, בָּצַר
שֶׁל אֲשֶׁר, וְכִסָּה.

אַחֵר מָסַר אֶת הַנְּחָשׁ הַמֵּת לְגֵד
הוּא שֶׁלֶךְ, אָמַר, אַחֲרֶיךָ הוּא בָּא
אֲשֶׁר הָרִים אֶת סִכִּין הַצָּר הַקִּטְנָה
שָׁלוֹ וּמִסְרָהּ לְיוֹסֵף. וְזוֹ שֶׁלֶךְ

מַעֲתָה נִנְהַג בְּכֶם בְּכָבוֹד
אָמְרוּ גֵד וְאֲשֶׁר, וְיוֹסֵף הוֹדָה
לָהֶם וּשְׁלָחָם לְשָׁלוֹם. אֲזַי לָחַשׁ
נִרְאָה לִי שֶׁהָאִישׁ הָיָה בְּסִכִּיכָה.

יוסף שם פֿעמיו בשביל
 לתדהמתו הנוף התחלף
 עצים עמדו לצדי הדרך והחם
 הנוֹרָא דָּעָר. הוא החיש צִעְדֵּיו
 ולא עָבַר זְמַן ומָצָא אֶת אָחִיו
 וְצֹאנָם
 בְּשָׂרוֹ נַעֲשֶׂה חֲדוּדִין חֲדוּדִין
 אֲבָל הוּא נִרְאֶה מְחִיָּה
 מָה אַתָּה עוֹשֶׂה פֹה, שָׂאל שְׁמֵעוֹן הַנוֹרָא
 וַיֹּסֶף הַשִּׁיב, אֲבָא שְׁלַחְנִי לִשְׂאֹל
 לִשְׁלוּמְכֶם, אֲנִי רוֹאֶה שְׁשֻׁלוֹם
 לָכֶם, אֲשׁוּכָה וְאוֹדִיעֶהוּ
 וְהַכְתַּנְתִּי?
 אֲבָא הַתַּעֲקֹשׁ, אָמַר יוֹסֵף,
 אֲשַׁמַּח לְהַחֲלִיף
 עוֹד בְּטָרֶם הַסְפִּיק יוֹסֵף,
 מִיָּד הַפְּשִׁיטוּ הָאֲחִים אֶת
 כְּתֻנֹתוֹ מֵעַלְיוֹ אֵךְ לֹא
 הִצִּיעוּ תַּחֲלִיף.
 אֲנִי אֵל תַּתְּעַלְלוּ, בִּקֵּשׁ יוֹסֵף
 לֹא בָּאתִי לִפְהָ לְהִרְעֶה
 אֲבָל בָּאתִי לִפְהָ. וּמִפֹּה
 לֹא תָשׁוּב עוֹד, רַק אֶת
 כְּתֻנֹתֶךָ נָשִׁיב
 כָּל הַבְּרִכּוֹת, כָּל הַתְּקוּוֹת
 נָפּוּגוֹ. הַבּוֹר פָּעַר אֶת פִּיו
 מוֹל עֵינֵי רוּחוֹ כְּאֶשֶׁר
 חָשׁ שְׁמוֹשְׁכִים אֶת הָאֲזוּר

שֶׁהַקָּפִיד לְשִׁים מִתַּחַת כְּתָנָתוֹ

הוא החל צורך

הֲאֵין לָכֶם גְּבוּלוֹת? וּבִשְׁתִּי

יָדִיו אָחֻז בְּאֶזְרוֹתֶיךָ לְצִיּוֹ. נִפְתָּלִי

הַתְּעַרְב וְאָמַר, אֵינְכֶם מְפִירִים

אוֹתוֹ כָּלֵל. הוּא צָנוּעַ, הִנִּיחוּ לוֹ.

גַּם אוֹתָהּ נִפְשִׁיט עָרוֹם

עָנּוּ לוֹ הָאֲחִים. אַךְ יָדֵי יוֹסֵף

עָמְדוּ לוֹ.

יהודה, קרא יוסף, אתה האחראי
מבין אחיה ואבינו סומך עליך יותר
משאר בני לאה. מנין לך? אני
יודע זאת, ועוד רבות. אנא נהג
עמי בתבונה, השקני מעט מים
לאות אחוה. כך יקל עלי הגורל
שתכנתם לי, אחי המפקדים

מפקדים? בודאי, שאם לא כן מה סבה
אתם מוצאים להטילני אל הבור בו
אמצא את מותי?
מנין לך שפך נעשה? מהאלוהים.
ואתה אינך מפקד? אכן כן
אני צעיר ואין זה גיל למות בו ברעב
ובצמא בידי אחים רשעים וערלי לב.
ואני משביע אתכם לנהוג יפה בבנימין
ששאר גלמוד ולבטח לא יאים על איש
מכם.

יש לך עתיד גדול יהודה. אמרתי זאת
כבר לאחי עמם הייתי קרוב
אכל יש לך דברים לתקן. ראה, ממך
תצא מלכות. עיני יוסף הצטעפו
יהודה, אתה ידונה אחיה, פלט
מה אמרת? מה אמרתי, שאלו יוסף
ויהודה החרה אחריו. יוסף צהל ואמר
רואה? אתה תתקן.
נבאתי זאת מברכת אבינו לך.

אָנִי עוֹמֵד לְהִרְגֹּת אֹתָךְ וְלִשְׁכַּח אֶת
לְבוֹ שֶׁל אָבִינוּ
הַכֹּל לִשְׁנוֹא כִּי עַל
הַכֹּל תִּצְטָרֵךְ לְתֵת דִּין. אֲבָל
הַכִּרְתִּיהָ מַעֲט פָּנִים אֶל פָּנִים וְאֲנִי
מִבִּין אוֹתָךְ יוֹתֵר. וּמִי יוֹדֵעַ, אַחֲרֵי
הַסִּבָּל אוֹלִי נִשְׁמָתִי תִּמְצָא אֶת אִמִּי.

וְכַמָּה סִבֵּלֶת כְּאִשֶּׁר נִבְעַטְתִּי
כָּלֵל לֹא. אִם כֵּן לֹא בָעֻטָּה רַק לֹא
מִנְעָה מֵאֲחִיהָ לְהִתְעַלֵּל
כָּלֵל לֹא הָיִיתִי שָׁם, יוֹסֵף.
לְדַבָּרִים כְּאַלֶּה לֹא הָיִיתִי נוֹתֵן יָד.
וּלְרֵצַח כֵּן.
יוֹסֵף הִבִּיט לְצַדּוֹ כְּמִי שֶׁמִּנְסָה לְהִבִּין

הַבֵּן, יוֹסֵף, אֲנִיחָנוּ, בְּנֵי לֵאָה, לֹא
נִתֵּן שֶׁהַבְּכוֹרָה תַּעֲבֹר אֵלֶיהָ. גַּם
בְּמַחִיר חַיָּיהָ. אֲבָל כָּבֵד הַסִּבֵּרֶתִי לָהּ
הַכֹּל. אַחִי לֹא יֵאָמִינוּ, וּמִמֶּילָא גַם הֵם
חוֹמְדִים אֶת הַבְּכוֹרָה, אֵין לִי בְּרָרָה אֶלָּא
לְהִטִּילָהּ לְבוֹר. אִם בּוֹא תְּבוֹא הַזְדַּמְנוֹת
אֲצִיל אֶת חַיָּיהָ אֶף אִינִי יוֹדֵעַ אִיָּהּ.

אִינֶךָ כּוֹעֵס, אִינֶךָ שׁוֹנֵא אוֹתָנוּ?
אֵין לִי כְבוֹד לְמַעֲשֵׂיכֶם אֲבָל
אֵין כִּי אִיכָּה. זֶה מִדָּה חֲסֵרֶת
עָרָךְ. אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱלֹהִים וְהַכֹּל
כִּידָיו.

מִלְאָכִי, מִלְאָכִי, הוֹשִׁיט יְהוֹסֵף אֵלָיו
וְרוּעוֹת מְאֻשְׁרוֹת וְהַנִּיחַ רֹאשׁוֹ בְּחִיקוֹ.
מִתְחַתֵּית בּוֹר עַד חֵיק מִלְאָךְ נִשְׁאַתְנִי
לֹא אָמוֹת

אֶךְ מִהְיוֹם אֵין לִי עוֹד מִשְׁפָּחָה
בֶּן אוֹנִי, אֵילָה, כָּל אַחִי וְאָבִי כָלָם הֵם
עָבַר שְׁעָלִי לְוַתֵּר עָלָיו כִּי יִתְמָתִי
בְּתַכְלִית הַיְתָמוֹת
וְהִנֵּה אַתָּה פֹּה, וּבָעוֹד רָגַע תַּעֲלֵם
וְלֹא יִהְיֶה לִי אִישׁ עָלַי אֲדָמוֹת

הַמִּלְאָךְ הַנִּיחַ יָדָיו עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל יְהוֹסֵף וְאָמַר
הַפַּעַם אֲלֹנָה אוֹתָךְ כָּל הַדֶּרֶךְ וְהוֹסִיף
הַגִּדְלָתָ עֲשׂוֹת

הִיָּה לָךְ נִיצוֹץ שֶׁל נְבוּאָה
אָכֵל לֹא תִקְנָתִי אֶת יְהוּדָה
וְאָבִי יִסְבֵּל מְאֹד
וְאֲנִי בַּדֶּרֶךְ לְעִבְדוֹת
הֲרִי אַתָּה חֵיב לְמַכְרֵנִי וְלֹא...
וּמִדּוּעַ הַכְּתָנָת וְהַבּוֹר וְכָל הַצַּעַר הַנּוֹרָא
וְאָבִי שְׁמַעוֹלָם לֹא הִבִּין מֵאוֹמָה
חֲלַמְתִּי עַל הַבּוֹר הַזֶּה, פְּעָמִים רַבּוֹת

הֵנַח לְעִבְרָה נַעֲרִי. אֲכַן אֲמַכְרֶךְ לְבֵית אֲצִלָּה
כְּאֲשֶׁר נִגְיַע אֶלְבִּישָׁךְ בְּבִגְדִים מִתְאִימִים
וְאֲדַאֵג שְׁלֹא תִגְיַע לְמָקוֹם בְּלִתִּי נָעִים.
יְהוֹסֵף הַשְׁקִיעַ רֹאשׁוֹ בְּכַתֵּף הָאִישׁ וְזֶה לְטָפוֹ

הנער נרגע לאטו ועיניו החלו נעצמות

חלומותיו היו טרופים. הוא ראה את אביו בוכה
ופתאום ראה עצמו עבד עמל עם משאות כבדים
שלשלאות לרגליו. הוא נעור והאיש גער באדם
והעיר אותו ללא געת. העלם הזה הוא רכוש
ואיש כל יגע בו, אמר בקול מאים. יהוסף היה
תם אבל חיש למד לא לזוז מצדו של מלוו.

ישימו עלי שלשלאות? שאל. לא.

החלום הזה הוא על ימים עתידיים.

בעתות שיש לנו

אלמדה כמה תורות.

לכל דבר סבה ומסובב, אדם לא יגאלה, רק
אלהיה האוהב.

לא לשוא אתה יורד מצרימה, יהוסף.

חֲבוּק בְּרוּעוֹת הַמֶּלֶךְ
 נָשָׂא יְהוֹסֵף מִבְּטֹן אֶל תּוֹךְ
 עֵינֵי הַשָּׁמַיִם וְנִפְשׁוֹ
 נִשְׁאַבָּה הַרְחֵק מֵעֶבֶר לְעֶנְנִים.
 מַעֲלָה מַעֲלָה
 אֹרֶךְ אֲשֶׁר לֹא יָדְעָה פֶּרֶץ אֶל תּוֹכָהּ
 וְהִיא הַחֲלָה רוֹנֶנֶת. כָּל הַשָּׁמַיִם מְלֹאוֹ
 שִׁירָה. הוּא לֹא יָדַע אִם קוֹלוֹ הֵיכָּה זֶה
 אוֹ אִם הַצִּטְרָפוֹ אַחֲרֵים לְרִנָּה
 אֶה נִשְׁמָתוֹ הַתְּמִלְאָה בְּפִלְיָאָה
 אֲשֶׁר מַעוֹלָם לֹא יָדַע כְּמוֹתָהּ
 מְלִים זָרְמוּ אֶל תּוֹךְ הַנְּגִינָה
 הוּא הַתְּרוֹמֵם עוֹד וְעוֹד
 בְּסַחְרֹר שֶׁל תְּהִלָּה
 לְרַגַע רָאָה אֶת דְּמוּת אִמּוֹ מְחִיכָת
 חִיוֹךְ שֶׁל פִּרְדָּה וּמִידָּה הִיא נִעְלָמָה
 אֲכֵן גַּם הַנִּשְׁמָה
 עֲלוּמָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַבֵּין וּמִידָּה
 הַחֵל לְחוּשׁ בְּצִמְצוּם אִטִּי כְּמוֹ
 מוֹשֶׁה אוֹתוֹ אֶל הָאֲדָמָה
 אֶל עֶבֶר גּוֹיָתוֹ
 אֲשֶׁר לְרַגְלֵי הַמֶּלֶךְ.

חֲבֵרְתִּי הָאִמְלָלָה, הָאֲמָנָם מֵת הָאִישׁ הַנּוֹרָא?
 יָמִים סְפוּרִים אַחֵר צָאֲתִי לְתוֹר אַחֲרֶיךָ לְהַשִּׁיבָךָ
 כָּךְ אָמַר הַכֹּהֵן לְעֶלְיוֹן.
 דְּרוֹר לָנוּ! אַךְ אֵת שְׁדוּפָה מָאֵד
 נֶאֱכִילָךְ וְנִשְׁקָךְ וְאוֹלִי גַם נִשְׁאָךְ לְגֹבֶר טוֹב וּמִי־טִיב

מִיָּד הַגִּישָׁה לָהּ מִהֲצִידָה אֲשֶׁר עָמָם
 הֵן הַחֲלוּ מִדְּבָרוֹת בְּאַרְמִית, לְשׁוֹן אֲמֹן
 דְּמַעוֹת עָבְרוּ לְצָחוֹק וְחוֹזֵר חֲלִילָה
 עַד אֲשֶׁר נִרְגְּעוּ וְכֵן אוֹנִי שָׁאֵל בְּתָם
 מָה שְׁמֶךָ?
 אֲנִי קָרָן

קָרָן נִצְטָרְפָה לְרוּעֵי הַצֹּאן בְּמִמָּנוֹת
 הַקְּבוּצָה הִיָּתָה שְׁמִחָה וְעֲלִיָּזָה עִם בֶּן אוֹנִי
 הַלָּחֶם וּבִקּוּרֵי הָאֲחִים, מִשְׁחֻקֵּי הַמַּיִם וְהַעֲדִינּוֹת עִם
 בְּעָלֵי הַחַיִּים. אֵט אֵט הַחֲלָה קָרָנִי
 כָּפִי שֶׁנִּקְרָאָה עִם הַזְּמַן
 לְהַבְרִיא וּלְגַדֵּל מְעַט בְּשָׂר
 אֵילָה תִּפְרָה עֲמָה שְׁמָלוֹת
 וְהִיא הַבְּשִׁילָה לַחַיּוֹת בְּעֶדָה.

בבקר רצה אסנת לקראת צפנת פענח
אשר טרם הסתגל לשמו
נטלה את ידו בחיור כובש
והביאתהו לבית אביה.

הם עמדו נרגשים זה מול זו
עיניהם נוצצות. את כה יפה ותמירה
אסנת, ושמה נאה לה, אמר יהוסף.
חיוך עלה על פני בת כהן און
ואתה היפה בגברים, צפנת.
אודה לפרעה כל חיי, ופרשה
כפות ידיה אשר לצדיה כלפיו
יהוסף עשה כמותה ואמר
לא נגעתי בי אשה מלבד
במגע אמרי. גם אני טהורה
בת כהן אנוכי, השיבה, ובה בעת
נתנה לכפות ידיהם לפגש

רתת עבר בם, עז וחדש
יהוסף אחז בידי אסנת בשתי ידיו
והחל ללטף אותן בעדינות. לרגע
קל עלתה דמותו של בן אוני
אה הרעד בבשרו והאשה אשר
הסירה את ידיה משלו והקיפה
את צוארו, קרבת הגוף סחררה
את שניהם והוא נטה לפל

הו כלתי שבי עמי בל אצנח

כלי סחרחר. נסוד עלי לגלות לך

בוא החדרה אם כן, נשב על ערשנו
אמרה והובילה אותו מהמבואה לחדרם
הושיבה אותו לצדה ואמרה, גלה
לי סודך אהובי הנפלא

הסירי נא את כסויי שערי. זו פאה
והסוד יתפזר לכל עבר. שעריך ארז
צהלה אסנת. אני לא יכלתי להצמיח
את שלי כך. אה שלך
ישמחני, חפנה ערמה שיירדה
מראשו של יהוסף

צופי שלי מלאת את ערשנו בגלים של
קמה ודבש, אני טומנת ידים בשפע
איה זה שצמחת אותו כך? אמי בקשתני
טרים מותה. הייתי עדין ילד.

בואי אהובה, לעיניך צבע שערי
האוכל לגעת בשפתך? הן כה יפות
נעסיסיות. ומבלי שהבין

נטל את פניה בידיו ואת שפתיו הניח
על פיה. משהו התעורר בם והם נצמדו
פיהם נפער זה לזה. חזותיהם מתפתלים
ידיהם חובקות, מסירות מחלצות
הגשוש נעשה נואש ומאשר בעת ובעונה
אחת, מגעים של אצבעות ועור ושפתים
ושער וריסים וצפרן פה ושם עד אשר
גברו כל הרגשות אל מקום אחד
ויהוסף פרץ אל תוך אהובתו

בְּעוֹדָה זֹעֶקֶת צוֹפִי, צוֹפִי שְׁלִי.